

EUROOPA PARLAMENT

2004

2009

Majandus- ja rahanduskomisjon

2008/2244(INI)

18.9.2008

RAPORTI PROJEKT

Riigi rahandus majandus- ja rahaliidus 2007–2008
(2008/2244(INI))

Majandus- ja rahanduskomisjon

Raportöör: Donata Gottardi

SISUKORD

lehekülg

EUROOPA PARLAMENDI RESOLUTSIOONI ETTEPANEK3
SELETUSKIRI8

EUROOPA PARLAMENDI RESOLUTSIOONI ETTEPANEK

riigi rahanduse kohta majandus- ja rahaliidus 2007–2008 (2008/2244(INI))

Euroopa Parlament,

- võttes arvesse komisjoni 24. juuni 2008. aasta teatist nõukogule ja parlamendile riigi rahanduse kohta majandus- ja rahaliidus – 2008. Riigi rahanduse kvaliteedi roll Euroopa Liidu juhtimisraamistikus (KOM(2008)0387);
- võttes arvesse komisjoni 13. juuni 2007. aasta teatist riigi rahanduse kohta majandus- ja rahaliidus – 2007. Stabiilsuse ja kasvu pakti ennetava osa tõhususe tagamine (KOM(2007)0316);
- võttes arvesse komisjoni 7. mai 2008. aasta teatist EMU@10 – majandus- ja rahaliidu edusammud ja ülesanded pärast kümnet tegutsemisaastat (KOM(2008)0238);
- võttes arvesse oma 26. aprilli 2007. aasta resolutsiooni majandus- ja rahaliidu riikide rahanduse kohta 2006. aastal¹;
- võttes arvesse oma 22. veebruari 2005. aasta resolutsiooni, mis käsitleb avaliku sektori rahandust majandus- ja rahaliidus – 2004²;
- võttes arvesse Euroopa Parlamendi 12. juuli 2007. aasta resolutsiooni 2007. aasta euroala aruande kohta³;
- võttes arvesse oma 14. novembri 2006. aasta resolutsiooni 2006. aasta euroala aruande kohta⁴;
- võttes arvesse oma 20. veebruari 2008. aasta resolutsiooni panuse kohta Euroopa Ülemkogu 2008. aasta kevadisele kohtumisele seoses Lissaboni strateegiaga⁵;
- võttes arvesse oma 15. novembri 2007. aasta resolutsiooni teemal Euroopa huvi: edukas toimetulek üleilmastumise ajajärgul⁶;
- võttes arvesse oma 15. veebruari 2007. aasta resolutsiooni Euroopa majanduse olukorra kohta: ettevalmistav raport 2007. aasta majanduspoliitika üldsuuniste kohta⁷;
- võttes arvesse komisjoni teatist maksu- ja tollipoliitika panuse kohta Lissaboni strateegiasse (KOM(2005)0532) ja parlamendi 24. oktoobri 2007. aasta resolutsiooni

¹ ELT C 74E, 20.3.2008, lk 780.

² ELT C 304E, 1.12.2005, lk 132.

³ ELT C 175E, 10.7.2008, lk 569.

⁴ ELT C 314E, 31.12.2006, lk 125.

⁵ Vastuvõetud tekstid, P6_TA(2008)0057.

⁶ Vastuvõetud tekstid, P6_TA(2007)0533.

⁷ ELT C 287E, 29.11.2007, lk 535.

samal teemal¹;

- võttes arvesse oma 3. juuli 2003. aasta resolutsiooni soopõhise eelarve koostamise kohta ja avaliku sektori eelarve koostamise kohta soolist aspektist lähtudes²;
- võttes arvesse Euroopa Ülemkogu 12. ja 13. detsembri 1997. aasta resolutsiooni majanduspoliitika koordineerimise kohta majandus- ja rahaliidu kolmandas etapis ning EÜ asutamislepingu artiklite 109 ja 109b kohta;
- võttes arvesse nõukogu (ECOFIN) 14. mai 2008. aasta järeldusi sotsiaalvaldkonna kulutuste tõhususe ja tulemuslikkuse tagamise kohta tulevikus ning edasiste sammude kohta riigi rahanduse kvaliteedi analüüsimisel;
- võttes arvesse nõukogu (ECOFIN) 9. oktoobri 2007. aasta järeldusi riigi rahanduse kvaliteedi kohta ja avaliku halduse ajakohastamise kohta;
- võttes arvesse nõukogu (ECOFIN) 10. oktoobri 2006. aasta järeldusi riigi rahanduse kvaliteedi kohta;
- võttes arvesse kodukorra artiklit 45;
- võttes arvesse majandus- ja rahanduskomisjoni raportit (A6-0000/2008),

Riigi rahanduse jätkusuutlikkus ning stabiilsuse ja kasvu pakti ennetavate sätete tõhusus

1. peab riigi rahanduse jätkusuutlikkust eeltingimuseks ja prioriteediks mitte ainult stabiilsuse ja kasvu seisukohalt ning iga liikmesriigi makromajandusliku tööhõive, sotsiaal- ja keskkonnapoliitika formuleerimise seisukohalt, vaid ka majanduse arengu ja Euroopa sotsiaalse mudeli jaoks, mis on Euroopa Liidu arenguga lahutamatu seotud;
2. juhib tähelepanu, et eelarvedefitsiit ja riigivõlg mõjutavad kasvu Euroopa Liidus üha negatiivsemalt; kutsub liikmesriike üles tegema suuremaid pingutusi oma eelarvete konsolideerimiseks ja riigivõla vähendamiseks, mis on terve, konkurentsivõimelise ja jätkusuutliku Euroopa majanduse eeltingimus; toonitab, et halvasti kavandatud meetmed eelarvedefitsiidi ja riigivõla vähendamiseks – nagu riiklike investeeringute mittevalikuline vähendamine – kahjustavad pikemat kasvuperspektiivi;
3. märgib, et muudetud stabiilsuse ja kasvu pakt toimib korralikult; on seisukohal, et korrigeerivate sätete rakendamisega viimastel aastatel võib rahul olla, ning rõhutab ennetavate sätete tähtsust liikmesriikide rahanduspoliitika lähendamise ja jätkusuutlikkuse aspektist, eriti mis puudutab euroala riike;
4. rõhutab keskpika perioodi eesmärgi kui majandus-, fiskaal-, eelarve- ja sissetulekute poliitika konkreetse eesmärgi tähtsust, mis tuleks saavutada makromajandusliku dialoogi kaudu, mida kohandatakse vastavalt iga liikmesriigi olukorrale ja määratakse kindlaks mitmeks aastaks; julgustab liikmesriike tugevdama keskpika perioodi eesmärgi usaldusväarsust ja seaduslikkust nii riiklikul tasandil valitsuse allüksuste, riikide

¹ Vastuvõetud tekstid, P6_TA(2007)0470.

² ELT C 174E, 24.3.2004, lk 746.

parlamentide ja tööturu osapoolte (riiklik omand) tõhusama kaasamise abil, kui ka kohalikul tasandil (piirkondlikud eelarved), võttes kasutusele piirkondlikke stabiilsuse ja kasvu pakke ning keskpika perioodi eesmärgi, võttes arvesse, kuidas kohalikud kulutused ja investeeringud mõjutavad riigi rahandust ja eri riikide kasvuperspektiive;

Riigi rahandus – laiem ja terviklikuma majandusliku lähenemisviisi keskne tegur

5. juhib tähelepanu, et peamine eesmärk – kindel ja konsolideeritud riigi rahandus – tuleks määratleda uue stabiilsuse paktiga seatavate kohustuste alusel ning samas ka Lissaboni strateegia arengu, kasvu ja konkurentsivõime perspektiivis, mis nõuab nii struktuurilisi reforme kui ka riiklike kulutuste ja maksustamise struktuure, mis toetavad investeeringuid kasvu ja tööhõive heaks (inimkapitali, teadusuuringutesse ja innovatsiooni, haridusse ja koolitusse, sealhulgas kõrgharidusse, tervishoidu, infrastruktuuri, keskkonda, julgeolekusse ja õigussüsteemi);
6. rõhutab, et riigi rahanduse eesmärgid, mis on püstitatud Lissaboni uue tsükli integreeritud suuniste alusel, peaksid loomulikult moel ja tihedalt ühendama stabiilsuse - ja lähenemiskavad riiklike reformikavadega; usub, et terve ja kasvule orienteeritud Euroopa riikide rahanduse lisatav väärtus peaks peegelduma – eriti euroalal – Euroopa avaliku infrastruktuuri investeeringute poliitikas, mis on formuleeritud ja kooskõlastatud jagatud eesmärkide alusel, mida võib rahastada mitte ainult riiklikest eelarvetest ja (osaliselt) ELi eelarvest, vaid uutest Euroopa rahastamisvahenditest (nagu Eurobond ja Euroopa Investeeringufond), mille eesmärgiks on toetada Euroopa Liidu ja euroala kasvu, tootlikkust ja konkurentsivõimet rahvusvahelises kontekstis;
7. nõustub, et demograafilised muutused teevad struktuurireformi vajalikumaks, eriti mis puudutab pensioniskeeme, tervishoidu ja pikaajalist hooldust, ning juhib tähelepanu, et oleks liiga piirav keskenduda ainult vananevale elanikkonnale (ja vähenevale sündivusele), võtmata arvesse üleilmastumise mõju, sealhulgas lakkamatu voona kolmandatest riikidest tulevaid sisserändajaid, keda ei ajenda ainult majanduslikud põhjused, vaid kes põgenevad ka sõja ja kliimakatastroofide eest;
8. tõstab esile tööhõive ja sotsiaalse kaasamise poliitika olulisust, mis võtab vajalikul määral arvesse eri põlvkondade, sugude ja inimeste vajadusi, tuginedes kaitstud paindlikkuse põhimõttele ja seega proaktiivsetele meetmetele palkade ja sissetulekute toetamiseks sotsiaalse dialoogiga, seades esikohale tootlikkuse suurenemise, jätmata kõrvale meetmeid pensionide kaitseks, pidades silmas, et puudulikud pensionid ei ole ainult sotsiaalne probleem, vaid probleem, mis suurendab ka sotsiaalkindlustuse kulutusi ning toob seega kaasa suuremad kulud riigi rahandusele;

Riigi rahanduse kvaliteet: tulud ja kulud

9. peab ülimalt oluliseks, et liikmesriigid püüaksid rakendada kvaliteetset riigi rahanduspoliitikat, mis on ühtne ja põhineb hindamismeetodil, mis hõlmab näitajaid ja eesmärgi, mille formuleerimisel ja määratlemisel peaks osalema Euroopa Parlament ja riikide parlamendid; peab komisjoni ettepanekut kasulikuks ja pooldab eelarvepoliitika hindamise süsteemi, mis keskendub konkreetsetele aspektidele, nagu riiklike kulutuste struktuur, tõhusus ja tulemuslikkus, maksusüsteemide ülesehitus ja tõhusus, avaliku halduse tõhusus ja kvaliteet, mõistlik eelarve haldamine ning kvaliteetse rahanduspoliitika

koordineerimise meetod liikmesriikide vahel;

10. nõuab tungivalt, et liikmesriigid rakendaksid kvaliteetset riigi rahanduspoliitikat koos eelarvepoliitika hindamise süsteemiga – tulemuspõhine eelarve koostamine (tuginedes OECD mudelile) – eesmärgiga parandada riiklike kulutuste kvaliteeti, muutes tugevamaks seose vahendite eraldamise ja tulemuste vahel; märgib, et soopõhine eelarve koostamine on hea näide tulemuspõhise eelarve koostamise kohta; see on meetod, mida Euroopa Parlament ise soovib ja edendab ning mida kohaldatakse erineval määral mitmetes liikmesriikides nii kohalikul kui ka riiklikul tasandil ning mida tuleks rakendada järjekindlamalt, sealhulgas ka Euroopa tasandil; kutsub komisjoni üles töötama välja tulemuspõhise eelarve koostamise meetodid, suunised ja näitajad, mille alusel saaks liikmesriikide rahandus- ja makromajanduspoliitikat võrrelda ja ühtlustada, ning tunnistab, et see nõuab suuremat kaasamist ja seega ka suuremat vastutustunnet teadlike kodanike poolt;
11. tervitab komisjoni algatatud mõttevahetust selle üle, kuidas muuta maksusüsteem kvaliteetseks, tõhusaks ja tulemuslikuks; on seisukohal, et liikmesriikide maksureformid toovad suurema majanduskasvu kaasa ainult siis, kui need on kohandatud institutsioonilise ja haldussüsteemi, tootmissüsteemi ja tööturu (eeskätt tööhõive määra ja varimajanduse mõõtmete) konkreetsetele tingimustele igas liikmesriigis;
12. juhib tähelepanu erinevustele liikmesriikides maksukoormuse ja struktuuri osas; tunnistab, et on raske kavandada ühtset maksureformi, mis tooks kaasa majanduskasvu – arvestades otseselt maksustamiselt kaudsele, tarbimispõhisele maksustamisele ülemineku eeliseid (laiem maksubaas) ja puudusi (progresseeruvuspõhimõtte nõrgendamine); rõhutab siiski, et teatud üldised maksureformi meetmed, nagu:
 - laiema maksubaasi (ja madalamate määrade) rakendamine, et vähendada moonutusi ja suurendada tulusid;
 - töö maksustamise vähendamine maksukoormuse õiglasema jaotamise teel maksumaksjate eri kategooriate vahel; soodustuste ja maksuvabastuskeemide ümberkorraldamine ning eeskätt ümberlülitumine teistele teguritele ja/või sektoritelevõiks oluliselt parandada maksusüsteemi ja maksutulu, suurendada tööhõivet, vähendada moonutusi ja suurendada majanduskasvu Euroopa tasandil;
13. juhib tähelepanu asjaolule, et maksureformid, mille eesmärgiks on usaldusväärne riigi rahandus, majanduskasv, tõhusus, lihtsustamine, moonutuste kõrvaldamine ja võitlus maksupettuste ning maksudest kõrvalehiilimise vastu, on edukamad, kui need on liikmesriikide, eriti euroala riikide vahel koordineeritud ja ühendatud, võttes arvesse siseturu arengu- ja konkurentsipotentsiaali;
14. juhib tähelepanu keskse tähtsusega temale, milleks on jätkusuutlikule kasvule suunatud riiklike kulutuste struktuur, ning rõhutab, et infrastruktuuri ja inimkapitali tehtavate investeeringute kvaliteet ja tõhusus aitab kaasa tootlikkuse ja konkurentsivõime kasvule Euroopa majanduses, kui investeeringute puhul on prioriteediks seatud üldhuviteenused elanikkonna koosseisu ja inimeste vajaduste eelneva määratlemise alusel ning erilise tähelepanuga soolise võrdõiguslikkuse poliitikale ning demograafilistele muutustele;

juhhib tähelepanu, et elanikkonna vananemisest tulenevat survet sotsiaal- ja terviseteenustele saab vähendada investeeringutega terviseharidusse; rõhutab, et riiklikud kulutused tuleb ümber korraldada, eraldades eelarvevahendeid majanduskasvu soodustavatele sektoritele, kasutades riiklike ressursse tõhusamalt ja tulemuslikumalt ning nähes ette asjakohase integreeritud avaliku ja erasektori võrgustiku;

15. juhhib tähelepanu vajadusele korraldada ümber ja ajakohastada avalik haldus, mis on riikliku kulu- ja tulusüsteemi keskmes, ning tagada, et see vastaks tõhususe ja tootlikkuse, vastutuse ja tulemuste hindamise kriteeriumitele, mis on kujundatud vastavalt liikmesriikide avaliku halduse ja riiklike ning kohalike institutsioonide struktuurile, ning võttes vajalikul määral arvesse Euroopa Liidu tegevusest tulenevaid kohustusi ja võimalusi, tagades, et avalikku sektorit seostataks mõistliku eelarvega ning see aitaks kaasa majanduse konkurentsivõimele;
16. rõhutab, kui tähtis on mõistlik eelarve haldamine, mis põhineb eeskirjade ja menetluste kogumil, millega määratakse kindlaks avaliku sektori eelarvete koostamine, rakendamine ja järelevalve keskpikas perspektiivis, võttes arvesse liikmesriikide eelarvete konsolideerimist ja avaliku sektori kulutuste ümberkorraldamist, millega kaasneb kontekstianalüüsi meetod (Euroopa, riiklikul ja kohalikul tasandil) ja eesmärkide määratlemine, kaasa arvatud eelnev ja järgnev mõju hindamine, tulemuste ja tegevuse mõõtmise ja hindamine ning tulemuspõhise eelarve koostamise mehhanismide reguleerimine; on seisukohal, et on vaja astuda samme tagamaks, et maksuhalduse eeskirjad oleksid liikmesriikides ja eriti euroalal ühtsed ning konteksti arvestavad nii ajastuse kui ka eesmärkide osas, samuti seotud majanduse juhtimisega, et edendada jagatud eelarve, majanduse ja investeerimise võimalusi, kohandatuna samadele eesmärkidele suurema tõhususe nimel ning saavutades märkimisväärseid tulemusi, mis on praegustes rasketes majandustingimustes eriti vajalikud;
17. kutsub komisjoni ja liikmesriike üles eelöeldut arvesse võttes looma liikmesriikide eelarvepoliitika järelevalveks ja kvaliteedi hindamiseks koordineerimismehhanismi, mis on tihedalt seotud stabiilsuse ja kasvu pakti mehhanismidega ning rakendab Lissaboni strateegia suuniseid, tuginedes süstemaatilisele kvaliteedi aruandlusele, kvaliteetse riigi rahanduspoliitika hindamisele tulemuspõhise eelarve koostamise süsteemi kaudu ja kvaliteetse riigi rahanduspoliitika regulaarsele läbivaatamisele;
18. teeb presidendile ülesandeks edastada käesolev resolutsioon nõukogule ja komisjonile.

SELETUSKIRI

Läbivaadatud stabiilsuse ja kasvu pakt on osutunud küllaltki hästi toimivaks. Hiljutised kogemused ja eesseisvad probleemid sunnivad aga pöörama tähelepanu teatud küsimustele. Võttes arvesse elanikkonna vananemist, eriti arvestades suurenevaid kulutusi tervise- ja sotsiaalkaitsele, kuid võttes samuti arvesse kliimamuutust ja üleilmastumist, tuleb liikmesriikidel rohkem pingutada, et riigi rahanduspoliitika oleks jätkusuutlik. See tähendab, et olemasolevaid vahendeid tuleb kasutada produktiivsemalt ja tõhusamalt. Euroopa Komisjoni aruanne riigi rahanduse kohta majandus- ja rahaliidus 2007 ja 2008 tekitab mitmeid küsimusi rahanduse juhtimise parandamisest nii ELi kui ka riikide tasandil. Allpool tehakse neist kokkuvõtte.

Komisjoni aruandes "**Riigi rahandus majandus- ja rahaliidus 2007**" keskendutakse pakti ennetavate sätete tõhususele. Et paremini hinnata makromajanduslikke prognoose, millele eelarvet kavandades toetutakse, ja juhtida tähelepanu ohtudele, rõhutas komisjon vajadust liikuda stabiilsus- ja lähenemisprogrammide laiemas majandusliku hindamise suunas. Teine võimalus vähendada lõhet eelarveplaanide ja tulemuste vahel oleks tugevdada sidet riikide eelarvete ning stabiilsus- ja lähenemisprogrammide vahel. Paljudel juhtudel on stabiilsus- ja lähenemisprogrammidel olnud riikide eelarve koostamise protsessile vähene mõju. Kolmas võimalus on seotud küsimusega, kas ja mil määral tugineb aastaeelarve keskpika perspektiivi poliitilikkavale. Selles osas lähevad liikmesriikide tavad lahku. Mõnedes riikides on võetud kasutusele riiklikud keskpika perspektiivi raamistikud ja need toimivad hästi; teistes riikides on stabiilsus- ja lähenemisprogramm ainsaks vahendiks, mis seab fiskaalpoliitika mitmeaastasesse konteksti. Nõukogu 2005. aasta märtsi aruandes, mis moodustab uuendatud stabiilsuse ja kasvu pakti aluse, juhitakse tähelepanu riikliku maksuhalduse korralduse tähtsusele täienduseks ELi raamistikule. Selle taustal on viimastel aastatel koondatud tähelepanu sellele, kuidas maksueeskirjad ja maksunõukogud mõjutavad ELi liikmesriikide eelarvetulemusi. Varasemalt on mõnedel ELi riikidel olnud süstemaatiliselt raskusi stabiilsus- ja lähenemisprogrammis seatud keskpika tähtajaga eelarveeesmärkide täitmisega. Esialgse stabiilsuse ja kasvu pakti eesmärk "tasakaalu lähedal või ülejäägis" muutus nendes riikides raskesti saavutatavaks. Eelõeldut arvestades otsustasid ELi liikmesriikide rahandusministrid 2005. aasta stabiilsuse ja kasvu pakti reformi kontekstis astuda konkreetseid samme pakti ennetavate sätete tugevdamiseks.

Komisjoni aruandes "**Riigi rahandus majandus- ja rahaliidus 2008**" keskendutakse riigi rahanduse kvaliteedile. Analüüsi andmetel on liikmesriikidel märkimisväärselt arenguruumi oma riigi rahanduse kvaliteedi parandamiseks. Nõutakse terviklikku lähenemisviisi eelarvepoliitikale, mis parandaks riigi rahanduse kvaliteeti. Poliitilised meetmed saavad soodustada majanduskasvu ja konkurentsi, kui need suurendavad kaasa kulu- ja tulusüsteemide tõhusust. Esiteks jäävad majanduskasvu soodustava eelarvepoliitika põhiliseks vahendiks mõistlikud riigi üldkulutused. Suure võlakoormaga riikides on keskpikas perspektiivis märgatavalt madalam kasv ja kapitali akumulatsioon etendab väljatõrjumisefekti tõttu SKT kasvus vähemolulist rolli. Teiseks, kui avaliku haldus paisub liiga suureks, kipub see majanduse kasvu pidurdama, eriti kui see on seotud kõrge maksukoormusega tööjõule ja kapitalile ning avalike vahendite ebatõhusa kasutamisega. Kolmandaks sõltub see, kas avaliku sektori kulutused edendavad majanduskasvu, suuresti nende võimest tulla toime turutõrgetega

ja pakkuda avalikke kaupu. Neljandaks seostatakse tulustruktuure, mis piiravad moonutusi ja antistiimuleid, tavaliselt kõrgema majanduskasvuga. Ning lõpuks nõuab tulemuste saavutamise kõigil neljal riigi rahanduse kvaliteedi rindel tugevat maksuhalduse raamistikku. Et keskenduda tugevamalt riigi rahanduse kvaliteedile riikide eelarvepoliitikas, määras komisjon kindlaks mõned valdkonnad tegevuseks, mis tugineb uuendatud stabiilsuse ja kasvu paktille ning komisjoni teatisele EMU@10 kohta. Need peamised tegevusvaldkonnad on: süstemaatilisem ja laiaulatuslikum aruandlus; majandustulemusi käsitleva teabe kaasamine eelarvemenetlusse; maksusüsteemide tõhususe suurendamine; riigi rahanduse kvaliteedi regulaarse ülevaate sisseseadmine.

Raportööri seisukoht. Lisaks komisjoni soovitudele juhtis raportöör tähelepanu mitmetele aspektidele ning esitas soovitusi ja palveid, mis on ELi riigi rahanduse kvaliteedi parandamise diskussioonis asjakohased.

Riigi rahanduse viimaste aastate olukorra ühine hindamine andis selge pildi asetleidvate muutuste intensiivsusest ja ulatusest ning majanduse arengu aeglustumise ja inflatsioonimäära suurenemise ohust. Turu vajakajäämised ning seadusandlikud ja järelevalvealased vead nõuavad riigi rahanduse sekkumist, vastupidiselt siiani valitsenud seisukohale, et riigi kohustused tuleb üle anda turule.

Põhimõtet, et kvaliteetne ja jätkusuutlik riigi rahandus on ülimalt oluline riikide jaoks eraldivõetuna, samuti majanduse tulevikul ja Euroopa sotsiaalse mudeli jaoks, mis on ELi arengust lahutamatu, kinnitatakse jätkuvalt ja võib-olla isegi tugevdatakse. Uuendatud stabiilsuse ja kasvu pakti korrigeerivad sätted on andnud häid tulemusi. Pakti ennetavaid sätteid on vaja nüüd tugevdada, sealhulgas ka sekkumise kooskõlastamise teel, eriti – kuid mitte ainult – euroalal, antitsükliilisel viisil ja jagatud ning ühtlustatud kohustustega. On vaja astuda samme riigi omandi suurendamiseks ja määrata kindlaks asjakohane raamistik ning kohustused omavalitsuste rahanduse tasandil, mis tekitab muret seoses tuletatud ja uute rahastamisvahendite kasutamisega kohalike ametivõimude poolt.

Samuti on tähtis, et liikmesriigid pööraksid piisavalt tähelepanu keskpika perspektiiv eesmärkidele kui nende konkreetsetele tingimustele kohandatud majandus-, eelarve- ja maksupoliitika eesmärgile.

Riigi rahandus peaks olema laiema ja terviklikuma majandusperspektiivi keskne tegur, tihedalt seotud Lissaboni strateegia integreeritud suunistega ning tuginema investeeringute toetamisel, eriti inimkapitali, teadusuuringutesse ja innovatsiooni, haridusse ja koolitusse, sealhulgas kõrgharidusse, tervishoidu, infrastruktuuri, keskkonda, julgeolekusse ja õigussüsteemi. Tuleb tõsisemalt püüelda selle poole, et võtta kasutusele tõeline Euroopa infrastruktuuri riiklike investeeringute poliitika, mida rahastatakse osaliselt uutest rahastamisvahenditest, nagu Eurobond või Euroopa Investeerimisfond.

Mis puudutab demograafilisi muutusi, ei tohiks piirduda ainult elanikkonna vananemise (ja sündivuse vähenemise) arvessevõtmisega. Vastupidi, oleks väär keskenduda ainult tootlikkuse tõusule kui kaitseviisile elukalliduse tõusu vastu. Tuleb leida ka mehhanisme pensionide kaitsmiseks.

Riigi rahanduse kvaliteedi ja jätkusuutlikkuse tagamine nõuab nii tulude kui ka kulude

ajakohast arvessevõtmist. Mis puudutab tulusid, on vaja astuda samme maksubaasi laiendamiseks, nõrgestamata samas progressiivmääraga maksustamise põhimõtet, ning vähendada maksukoormust tööle, sealhulgas meetmed selle ülekandmiseks teistele teguritele ja/või sektoritele. Mis puudutab kulusid, siis on vaja hinnata konteksti, tingimusi, elanikkonna koosseisu, võttes vajalikul määral arvesse soolise võrdõiguslikkuse poliitikat ja demograafilisi muutusi. Selle asemelt, et viia sisse üldiseid, mittevalikulisi kärpeid, peaks eesmärk olema kulud ümber korraldada, osaliselt eelarvevahendite uuesti jagamise teel ning avaliku halduse ajakohastamise teel.

See hõlmab näitajaid, eesmärke ja eelarvepoliitika hindamise süsteemi, mis seob vahendite eraldamise tulemustega, tuginedes metoodikale, mida Euroopa Parlament nõuab ja edendab soopõhise eelarvekoostamise kontekstis. Hea eelarvejuhtimine hõlmab suurt hulka aspekte kontekstianalüüsist kuni eelneva ja järgneva mõju hindamiseni ja reguleerimismeetmeteni. See suurendab läbipaistvust, võrreldavust, tuttavlikkust, sealhulgas kodanike vahel, samuti usaldust ja vastutustunnet.

Seetõttu palume komisjonil ja liikmesriikidel töötada välja koordineerimismehhanismid eelarvepoliitika järelvalveks ja hindamiseks, et toetada stabiilsuse ja kasvu pakti.